

РЕШЕНИЕ

№ 2637

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 22.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **7116** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Г. В. Д., с адрес в [населено място] срещу Заповед № ЗД-Д-С-М-013/05.07.2023г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ М.. Жалбоподателят твърди, че към момента на издаване на оспорената заповед вече е посещавал социална услуга и не се е противопоставял на това изискване, но не е искал да бъде насочен към Института за социални дейности и практики на [улица], а към практиката, която е посещавал към предходен момент. Иска заповедта да бъде отменена. Претендира присъждане на разноски за заплатен адвокатски хонорар. Ответникът – директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ М. чрез упълномощени представители с писмен отговор и писмено становище оспорва жалбата като недопустима, поради това, че е просрочена, че не е спазен предвидения в закона ред за оспорване и че със заповедта не се създават задължения за жалбоподателя, и за Д. не е налице правен интерес. Твърди се, че жалбата е и неоснователна. Прави се искане жалбата да се отхвърли. Софийска градска прокуратура не участва в производството. Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:
Със заповед № РД01-700/22.06.2016г. изпълнителният директор на Агенция за социално подпомагане /АСП/, на основание чл.5, ал.1, т.5, т.6 и т.15 и чл.16 от Устройствения правилник на АСП е наредил при законоустановено отсъствие на

титуляра на длъжността „директор на ДСП“ за срок до 30 работни дни функциите на директор на ДСП да се изпълняват в пълен обем от служителя заемащ длъжността „началник на отдел „Социална закрила“ в съответната ДСП /л.156/.

На 29.06.2023г. със заповед на зам. изпълнителен директор на АСП на директора на ДСП М. е разрешен платен отпуск в размер на 8 работни дни считано от 05.07.2023г. до 14.07.2023г., вкл. Посочено е, че по време на отпуската служителят следва да се замества от Т. Войнска заемаща длъжността „началник на отдел „Социална закрила“ в ДСП – М.. Представена е заповед от 02.11.2022г., с която Т. Войнска е преназначена от длъжността „главен социален работник“ на длъжността „началник на отдел „Социална закрила“ в ДСП – М..

Изготвено е писмо изх. № СЛ/Д-С-М/362-066/01.06.2023г., с което ДСП М. уведомява Г. Д., че във връзка с изявено от него желание той и децата да ползват социална услуга е необходимо да подаде заявление за ползване на социална услуга, с цел да бъдат издадени направления. С определение от 10.01.2024г., съобщено на 17.01.2024г. съдът е указал на ответника, че следва да представи административната преписка в цялост. До приключване на съдебното следствие не са представени доказателства, че жалбоподателят е получил посоченото писмо.

Издадена е Заповед № ЗД-Д-С-М-013/05.07.2023г. от Т. Й. Войнска – за директор РД 01-700/22.06.2016г., с която е наредено Г. В. Д. да бъде насочен към Институт за социални дейности и практики, [улица], [населено място] за срок от 6 месеца за предоставяне на социална услуга „Психологическа подкрепа и подобряване комуникацията между майката и децата“. Заповедта е мотивирана с това, че Г.Д. е уведомен с писмо изх. № СЛ/Д-С-М/362-066/01.06.2023г., че следва да се свърже с ОЗД при Д.-М. и да подаде заявление за ползване на социална услуга, но не се е свързал и е отказал да доведе децата за среща с тяхната майка. Посочено е, че режим на лични контакти между майката и децата не се осъществява, съгласно постановените от съда привременни мерки.

Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 07.07.2023г. /л.157-гръб, л.210 - гръб/. Жалбата е подадена на 19.07.2023г. в АССГ.

Представено е писмо от Фондация Психологическа подкрепа, Консултативен кабинет, с дата 07.07.2023г., с което директорът на ДСП М. е информиран, че на 29.06.2023г. Г.Д. е заявил желанието си да ползва социална услуга „Информирание и консултиране“ за себе си и за своите деца, че фондацията е регистрирана като частен доставчик на социални услуги в А. чрез съответния лиценз по реда на чл.31, ал.2 от Закона за социалните услуги и че ползването на социалната услуга, считано от 30.06.2023г. е продължение на вече извършвана такава през 2022г. по направление на ДСП М., за което е представен доклад от 14.11.2022г. Цитираният от фондацията доклад е представен по делото.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. В оспорената заповед не е посочено, че може да се обжалва пред съд и в какъв срок. Следователно налице са предпоставките на чл.140, ал.1 от АПК и срокът за обжалване се удължава на 2 месеца. Този срок към момента на подаване на жалбата – 19.07.2023г., не е изтекъл. Не е изтекъл и 14-дневният срок от съобщаването на акта.

За жалбоподателя е налице правен интерес от оспорване на заповедта, тъй като с нея

административният орган „нарежда“, създава задължения за Г.Д.. Използваният глагол се свързва със задължения, власт, ръководене, поради което неоснователно е твърдението, че заповедта има характер на направление. Задължителността на разпореденото със заповедта следва и от разпоредбата на чл.8, ал.6 от Закона за закрила на детето /ЗЗД/, според която родителите, които полагат грижи за дете, са длъжни да изпълняват предприетите по този закон мерки и да съдействат при осъществяването на дейностите по закрила на детето. От друга страна Г.Д. не е съгласен с посочения в заповедта доставчик на социални услуги, което също обосновава правния му интерес.

Предмет на оспорване е административен акт на директор на ДСП, който предвид разпоредбите на ЗЗД се издава по реда на АПК. Съгласно чл.81, ал.1 от АПК индивидуалните административни актове могат да бъдат оспорени по административен ред непосредствено пред по-горестоящия административен орган. От съдържанието на разпоредбата следва, че оспорването пред по-горестоящия административен орган не е задължително. Със ЗЗД също не е въведено задължително оспорване на административния акт пред по-горестоящия административен орган. Предвид изложеното възраженията на ответника за недопустимост на жалбата са неоснователни.

Съгласно чл.23, т.2 от ЗЗД насочването към подходящи социални услуги е вид мярка за закрила в семейна среда. Мерките за закрила по чл. 23 от ЗЗД се предприемат от дирекция "Социално подпомагане" /чл.24, ал.1 от ЗЗД/. В случая заповедта е издадена от директора на ДСП М., заместваан от Т. Войнска - „началник на отдел „Социална закрила“ в ДСП – М., съгласно посочените по-горе заповеди. Следователно оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в нарушение на изискванията за форма – нарушение на изискванията по чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Изискването за мотивиране на акта по смисъла на посочената разпоредба е насочено към стриктно посочване на фактическите основания, и съпоставянето им с правните основания, от които административният орган черпи правомощието си да го издаде. Посочването на фактическите и правни основания за издаването на акт от страна на органа са предпоставка, обуславяща възможността за упражняване на контрол върху същия, а и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. От съдържанието на заповедта не може да се изведе действителната воля на административния орган относно приетите за установени от него факти и въз основа на тях аргументите му за насочване на Д. към социални услуги. Налице са доказателства, че Д. е изявил желание той и децата да ползват социална услуга /арг. писмо изх. № СЛ/Д-С-М/362-066/01.06.2023г./, а в мотивите на заповедта се твърди, че жалбоподателят отказва да съдейства на ДСП М. във връзка с отворена работа по случаи на децата му и „до момента“ /05.07.2023г. - датата на издаване на заповедта/ не е заявил доброволно желание за ползване на социална услуга. При тези данни не е ясно защо и въз основа на кои фактически установявания административният орган е приел, че Д. „не е заявил доброволно желание за ползване на социална услуга“. Направените от органа изводи се опровергават и от представеното писмо от Фондация Психологическа подкрепа, Консултативен кабинет, с което се установява, че жалбоподателят ползва социалната услуга, считано от 30.06.2023г., тоест преди издаване на оспорената заповед.

В оспорената заповед не е посочено какъв е режимът на контакти между майката и

децата, защо и кога не е осъществяван и кога и защо жалбоподателят е отказал да доведе децата за среща с тяхната майка.

В чл.23 от ЗЗД са посочени 11 мерките за закрила в семейна среда. От мотивите на заповедта не става ясно защо органът е избрал мярката по чл.23, т.2 от ЗЗД, както и защо е наредил жалбоподателят да ползва доставчик на социална услуга различен от ползвания в предходен момент.

Липсва и каквото и да е позоваване или препращане към друг документ, съставен в хода на административното производство, който да съдържа съответните фактически установявания. Липсата на мотиви по същество на спора представлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е самостоятелно основание за отмяната му по чл.146, т.2 от АПК.

В оспорената заповед не е посочено и правното основание за издаването ѝ. Непосочването на правно основание поначало не опорочава формата на акта, тъй като за разлика от фактическото не е обвързващо за съда. От друга страна ясно очертава волята на органа.

Допуснато е и нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК, които норми изискват административния акт да се издаде след като се изяснят всички факти и обстоятелства от значение за случая и които вменяват на административния орган задължение за служебно събиране на доказателства. В случая няма доказателства, че жалбоподателят е запознат с писмо изх. № СЛ/Д-С-М/362-066/01.06.2023г., респ. че е необходимо да подаде заявление за ползване на социална услуга, с цел да бъдат издадени направления, но органът е направил извод за липса на съдействие и е издал заповедта. Недопустимо е едва във фазата на съдебното производство с писмен отговор или писмено становище, да се прави опит за мотивиране на административния акт, предмет на оспорване в това производство.

Предвид изложеното жалбата е основателна. Оспорената заповед следва да бъде отменена.

Жалбоподателят е претендирал присъждане на разноски за адвокатска защита. Договор за правна помощ не е представен по делото. Представено е пълномощно за адв.П. / л.37/, в което не е посочен договорен и заплатен адвокатски хонорар. С молба от 25.01.2024г. /л.214/ адв. П. е уведомил съда, че счита договора за правна помощ за прекратен, тъй като жалбоподателят не му е заплатил договорения адвокатски хонорар. Следователно жалбоподателят не е направил разноски за възнаграждение на адвокат и искането за присъждане на такива разноски е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗД-Д-С-М-013/05.07.2023г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ М..

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-ет дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: